

[Svend Auken]

Må jeg minde om, at vi både i drøftelserne i Folketinget og i drøftelser med regeringen har fremhævet fire punkter, som for os er afgørende:

For det første, at det her drejer sig om en FN-aktion. Der er nogle skriftkloge, der med indsigt kan påpege, at der er mangler i forhold til, hvad der er den ideelle situation i forhold til FN's pagt, men jeg vil vove den påstand, at vi formentlig aldrig kommer nærmere en ren FN-aktion end det, der her er lagt op til. Faktisk er der, som mit partis ordfører fremhævede det, og som også andre har fremhævet, ikke fortillfælde i FN's historie for en aktion, der er så tæt på det, der var den oprindelige hensigt med FN.

Det andet, vi lagde vægt på i drøftelserne, var, at Danmark så vidt muligt prøvede at agere sammen med Norge, og det er tilsyneladende lykkedes. Vi har understreget dette, og jeg tror, at det har været en bestræbelse, som vi havde fælles med regeringen. Jeg vil gerne anerkende, at regeringen i sine forhandlinger med Norge har udvirket, at det blev en fælles aktion.

Det tredje, som jeg synes der er grund til at gentage, og som for os har været afgørende, er, at det orlogsfartøj bliver sendt ned for at håndhæve en FN-sanktion og skal fungere under FN-koordination, og at vi ikke herved skrider i forhold til det, der har været skiftende regeringers grundlæggende opfattelse med hensyn til dansk sikkerhedspolitik, nemlig at danske militære stridskræfter kun kan deltage uden for NATO's område, når det sker på foranledning af FN og som deltager i FN-aktioner.

Endelig for det fjerde har vi fremhævet over for regeringen og tilsyneladende også fået tilslutning til det, at vi ikke kun betjener os af de nødvendige militære virkemidler, men at vi lægger vægt på, som det har været Danmarks særkende i en række situationer, at bidrage aktivt på den humanitære front både ved ekstraordinær hjælp til flygtningene, men også ved at vi nu forbereder – hvis man kan tilslutte sig Socialdemokratiets ændringsforslag – udsendelsen af et hospitalsskib i det tilfælde, at det – hvad vi ikke håber – skulle komme til en væbnet konflikt i Golfen og det altså ikke skulle lykkes at nå en fredelig bilæggelse.

Vi har ofte polemik i dansk politik, ofte polemik mellem Socialdemokratiet og den nuværende regering, og jeg vil gerne benytte denne

lejlighed til på vegne af Socialdemokratiet at sige, at jeg synes, at vi har nået et resultat, som dansk folkestyre og Danmark kan være tjent med.

Jens Thoft (SF):

En væsentlig del af debatten har jo handlet om, hvorvidt Danmark har modtaget en opfordring fra FN til at deltage eller ej, og jeg vil da godt sige, at efter mange og lange overvejelser – jeg er som bekendt erklæret pacifist og erklæret antimilitarist – er jeg kommet til det resultat, at Danmark med undertegnelse af FN-pagten – og dens overholdelse finder jeg helt afgørende – er forpligtet til at sende styrker af sted, såfremt FN's Sikkerhedsråd har bedt Danmark derom. Det er ikke nogen let beslutning, men sådan er det.

Men det har FN's Sikkerhedsråd netop ikke gjort. Regeringen fastslår gang på gang, at FN har bedt derom, men hvorfor har man ikke i det mindste spurgt FN om, på hvilken måde – hvilke styrker eller hvilken kapacitet – man ønsker de midler, de 22½ mio. kr., som dette foretagende koster? Hvorfor har man ikke spurgt FN om, hvorledes FN ønsker pengene brugt?

Hvis man gerne vil agere i overensstemmelse med FN – og det synes jeg er vigtigt, jeg synes endda, det er afgørende – hvorfor har man så ikke spurgt det FN, som man påstår har anmodet herom, hvilken måde man vil have benyttet pengene på? Måske ville FN have anmodet Danmark om at prioritere flygtningearbejdet i Jordan væsentlig højere. Jeg tror, der er større behov for det. Jeg tror, der er langt større behov for ikkevoldelige løsninger på denne konflikt end for at sende militært isenkram ned til et område, hvor der i forvejen er masser af militært isenkram, i hvert fald nok til at sikre overholdelse af embargoen. Men sådan har man ikke gjort. Det finder man ikke nødvendigt.

Jeg vil gerne sige, at herudover er der da stribevis af problemer ved at sende et krigsskib af sted. Vil Danmark f.eks. være i krig med Irak, hvis USA-Irak-konflikten bryder ud i lys lue? Er det overhovedet rimeligt at udsende værnepligtige under tvang, og hvordan er de i øvrigt forsikret? Og har vi sikkerhed for, at der ikke er hovsammissiler på skibet, sådan at det danske krigsskib kan være gnisten, der antænder krudttønden i Mellemøsten?